

„natuurlijk wederstreven”, nog maar betrekkelijk.

Tot de *idee* toch van de zedelijke ordening voor de gezindheid welke *idee* ook de *idee* der rechtelijke ordening voor de gezindheid omvat, behoort de spontaneïteit of de vanzelfsheid. Maar het „natuurlijk wederstreven” heeft ook hier een eigenaardigen dwang en wel den *innerlijken drang* van het gij zult! van den kategorischen imperatief, noodzakelijk gemaakt.

En daarom mag ook hier als resultaat worden vastgesteld, dat indien men zich uit deze wereld wèg kon denken het „natuurlijk wederstreven”, daarmede dan ook de noodzakelijkheid van den *innerlijken drang* zou wegvallen, en alzoo het, nu nog maar *relatief* incidente *absoluut* zou worden.

Wie nu zijn denken laat beheerschen door de Schrift naar gereformeerde belijdenis verstaan, behoeft zich niet te laten ontmoedigen door de gedachte, dat het „natuurlijk wederstreven”, om met Rothe te spreken, of, om te spreken met de Schrift, dat de *zonde* zich uit deze wereld nu eenmaal niet láát wegdenken. Hij toch weet, dat de zonde eenmaal uit deze wereld weggenomen zal zijn. Weggenomen, zeker niet door zijn denken of door het denken der menschen, maar door de daad van Hem, omtrent wien de man in het kemelsharen kleed met den lederen gordel, de profeet meerder dan allen, eens getuigde: „Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt” (Johannes 1: 29).

Hij weet daarom, dat wat nu nog is een gedachte wereld, eens, door den Christus, het Lam Gods dat geslacht is voor de grondlegging der wereld, dat weg-